

Cho Những Dấu Yêu Xưa

Quỳnh Trang

Anh có bao giờ tìm về với quá khứ và có lúc nào anh nhớ là đã một lần mình định nghĩa về tương lai? Còn em – tương lai bây chừ có thể đã trở nên vô nghĩa nhưng em nhớ, nhớ đến từng câu, từng chữ: “Em có biết, anh ra đi lần này là vì ai không? và em cứ nghĩ, khó khăn hôm nay anh cố chịu bởi anh hy vọng một tương lai sáng lạng cho hai đứa sau này”. Em hạnh phúc và tin tưởng ở nghị lực và niềm tin của anh bởi em yêu anh, yêu nhiều lắm lắm!

Một tháng xa quê hương, em biết tin anh qua đôi dòng thư viết vội bởi anh chưa ổn định nơi ăn chốn ở – anh chỉ hồi âm để em đỡ lo và với bớt phần nào nỗi nhớ anh. Anh không quên nhắc nhở em học tập và em thì lại cố thực hiện lời anh dặn: “Không được đi lang thang, anh không còn có bên em nữa rồi, đừng tưởng tượng vẫn vợ nữa ngốc ạ!”.

Ngày tháng dần trôi, mình gặp lại nhau trong một kì nghỉ phép của anh. Anh nói với em trong thư rằng ngày 23 là ngày anh có mặt tại Huế, em chờ – càng cố chờ, em càng thấy thất vọng và đôi lúc, em bỗng oà khóc khi bất chợt giữa phố đông có người quá giống anh. Anh về với em trong một chiều mưa sũng nước, con hẻm thân thuộc ngày nào nay bỗng thấy xa lạ như lời anh nói. Em thì không khác, chỉ có anh – đen và gầy hơn trước nhiều! Anh nói đó là vì anh bị hao mòn trên con đường tìm kiếm tương lai. Em giấu vội nước mắt sau cái nhìn khó hiểu của anh, anh đâu biết rằng em đang nghĩ đến sự chia xa – điều tối kỵ nhất đối với anh.

Anh đi làm, em đi học. Sáng sáng hai đứa gặp nhau, em nhìn anh và ngẫm nói rằng: tương lai tụi mình mãi mãi thế này nghe anh. Mỗi chiều, em đến đón anh, hai đứa lang thang qua từng con đường ngắn ngủi, em thì tiếc còn anh chỉ nói rằng: “Bé ngốc – thì anh sẽ nổi lại, nhiều con đường như vậy sẽ thành một con đường dài nhất hiệu không? Chỉ sợ ta không cùng nhau đi hết mà thôi?!”. Nhưng em không thích như vậy bởi nó sẽ không bằng phẳng, nghe như có một cái gì đó trắc trở lắm anh à! Ngốc ơi – ở đời, anh không biết tìm đâu cho bé sự bằng phẳng, toàn vẹn, chỉ biết là anh cũng yêu em lắm, bé yêu!

Bây chừ, không có anh – em một mình lang thang mới thấy được sự quá dài của con đường mà em hiểu thật sự ở đời không có cái gì gọi là toàn vẹn, như Shakespeare đã nói: “Tình yêu chân thật không bao giờ được đi trên một con đường bằng phẳng”. Có phải ông ta cũng tìm được sự thật đó qua một lần vấp ngã như em?!

Em mất anh rồi! Kỷ niệm đang muốn hoá thành dĩ vãng; em cố chôn vùi kỷ niệm thì nỗi nhớ anh trong em lại cuộn tròn, quay mãi làm lí trí em nhói đau, tâm can em xé nát...

Ngày hai lần em gặp anh bởi con đường ta qua đều không đủ cho em trốn chạy – và ta đã không còn trao nhau nụ cười hạnh phúc như ngày nào mà bây chừ anh cũng đâu còn muốn biết em là ai; em thậm gọi cho mình hai tiếng “anh yêu” rồi quay mặt đi, em sợ nước mắt sẽ làm em yếu mềm hơn và sẽ không còn là em nữa!

Bốn năm em yêu anh – đủ để cho tình yêu thuở học trò lớn ngang bằng với những cuộc tình khác trong đời thường, cũng có một tương lai rực rỡ, cũng có một ước vọng cao vợi và em quá lo cho cái mẫu số chung mà chưa bao giờ tụi mình chia hết. Dù sao với em như vậy đã là hạnh phúc quá rồi; em chưa hề nghĩ rằng sẽ đến một ngày, tình mình chia hết cho nhau có nghĩa là mỗi lần nghĩ đến anh, em đều phải chấp nhận hình bóng của một người con gái khác, và anh đã phản bội – một sự phản bội quá thánh thiện! Anh nhân đạo quá rồi còn gì khi anh biết nhận ra sớm “anh không còn xứng đáng cho tình yêu của em nữa và hy vọng em sẽ quên anh như quên một giấc mơ trong đời, cuộc sống còn có nhiều người con trai tốt hơn anh nhiều”.

Bốn năm trong đời của một người con gái, với em tuy không còn dài nữa nhưng cũng không phải là quá ngắn.

Em yêu anh bằng tình yêu chân thành đáng có nhất, có cả chờ đợi – hy vọng, có cả hạnh phúc nhưng cũng chẳng thể thiếu đắng cay. Vậy mà nay, sự mệt mỏi và già nua đã quá sớm xuất hiện khi em đang góp nhặt hành trang để bước vào một cuộc sống mới. Hạnh phúc mà ngày ấy anh kiếm tìm cho em, cho anh nay anh để ở đâu cả rồi? Có phải vì hao mòn hay vì cuộc sống quá chật vật, quá xô bồ đã khiến anh phải kiếm tìm cho mình một niềm hạnh phúc mới, một chỗ dựa lớn hơn. Anh đưa em đi trên tương lai rực rỡ, tại sao anh lại nhẫn tâm bỏ em bơ vơ một mình? Thử hỏi, em biết phải đi đâu, về đâu bây giờ khi sự dịu dặt và tình yêu của anh đã không còn.

Chia tay. Ừ thì chia tay bởi em cũng không muốn van xin, níu kéo khi người ta đã không muốn có em trong đời. Với tình yêu, cái đáng có nhất đã không còn thì lấy gì để hy vọng? Thế là em chia tay, em nghĩ là mình chịu đựng được vì em mơ hồ nghĩ rằng anh sẽ còn nhớ đến em, vì tình yêu, vì lòng “nhân đạo” có ở người con trai. Em thứ tha tất cả, mặc lòng em xé nát khi bỗng nhiên em nghĩ đến sự hạnh phúc của anh bên một người con gái khác, thứ hạnh phúc mà ngày nay thiên hạ đã có quá nhiều, chẳng lẽ anh của em lại kiếm tìm và dễ dàng chấp nhận hạnh phúc, tương lai đó?

Bao đêm suy tư, dằn vặt – em cố tìm cho mình một lối thoát và cố tìm điểm khác nhau giữa em và người con gái đó, nhưng có khác gì đâu, chỉ khác là sự tiếp nhận của anh ngày hôm nay khác xa với những năm về trước. Người ta bây giờ yêu vội vã hơn, cuồng nhiệt hơn chứ không thật thà như em vậy đâu! Em còn nhớ lời anh nói chứ và anh biết không, em hận anh lắm!.....

Anh có biết? Em cố tìm gặp anh chỉ mong được một lần gặp mặt cho vơi bớt nỗi nhớ và niềm đau nhưng bản tính kiêu kỳ, bướng bỉnh buộc em mãi im lặng khi đối diện với kỷ niệm, với người xưa. Bạn bè bảo em rằng: “Anh đã không còn xứng đáng với tình yêu của em và với chính anh của những năm về trước”. Em không trách họ, không oán anh mà em chỉ buồn cho tương lai, cho số phận và em trách hoàn cảnh, trách cuộc sống sôi động hôm nay đã tạo ra một con người khác xa anh nhiều quá, để bây giờ em đâu còn có hạnh phúc cùng anh tìm lại những giây phút yêu xưa.

Kỷ niệm chiều nay ulla về khiến em quay quắt nhớ, nhớ nụ hôn đầu trao nhau vội vã và then thùng, nhớ ngày chia tay – em không tiếc nuối, xót xa và khóc than, em nhớ mãi sự cúi đầu, im lặng đến khó hiểu của anh. Em biết, rồi em sẽ tìm được cho mình một niềm hạnh phúc mới – có thể là hơn hẳn những tháng năm về trước nhưng sẽ chẳng bao giờ em tìm lại được vị đắng của mỗi tình đầu khờ dại, ngàn đời khó phai. Dư vị của buổi ban đầu biết đến bao giờ mới lịm chết trong em...!

Tìm đâu trong cuộc sống dối gian và đầy biến loạn này hình bóng của một tình yêu chân thật hỡi anh!